

گزارش برگزاری

مرحله ی نهایی مسابقه ی جهانی برنامه سازی دانش جویی ای سی ام

۱۶ تا ۲۳ اسفند ۷۹، ونکوور، کانادا

محمد قدسی، سرپرست تیم اعزامی

مسابقات جهانی برنامه سازی دانش جویی ای سی ام که از سال ۱۹۷۶ توسط انجمن معتبر ای سی ام بنیان نهاده شد، اکنون پس از ۲۵ سال به یک حرکت عظیم دانش جویی در جهان تبدیل شده است. این مسابقات هر ساله ابتدا به صورت منطقه ای برگزار می شود و برندگان هر منطقه به مسابقه ی نهایی راه می یابند. مسابقات منطقه ی در سال ۲۰۰۰ در ۸۹ سایت برگزار شد و در آن ۲۷۰۰ تیم از ۱۰۷۹ دانشگاه مختلف از ۷۰ کشور جهان شرکت کردند. در آسیا این مسابقات در ۸ سایت در شهرهای چین، هنگ کنگ، کره ی جنوبی، ژاپن، تایوان، سنگاپور، هند و ایران برگزار شد و در مجموع ۱۴ تیم از کشورهای آسیا به مسابقه ی نهایی راه یافتند. این تیم ها از کشورهای چین (۳ تیم)، ژاپن (۱)، کره (۳)، هند (۱)، بنگلادش (۱)، سنگاپور (۱)، تایوان (۱) هنگ کنگ (۱) و ایران (۲) بودند.

مسابقه ی منطقه ای تهران در سال ۷۹ برای دومین بار در دانشگاه صنعتی برگزار شد و ۸۱ تیم از دانشگاه های داخل کشور و ۶ تیم از کشورهای هم جوار در آن شرکت کردند. برندگان این مسابقه تیم ماتریس از دانشگاه صنعتی شریف (تیم اول) و تیم اول از دانشگاه فردوسی مشهد (تیم پنجم) به مسابقه ی نهایی راه یافتند. (چهار تیم اول از دانشگاه صنعتی شریف بودند و تنها یک تیم از هر دانشگاه می تواند در مسابقه ی نهایی شرکت کند). اعضای تیم ماتریس آقایان محمدحسین فرداد، امید اعتصامی، احسان فروغی (رزرو) از دانشکده ی مهندسی کامپیوتر و آقای محمود قندی از دانشکده ی برق بودند و آقای مهندس رامتین خسروی، دانش جوی دکتری دانشکده ی کامپیوتر به عنوان مربی تیم را همراهی می کردند.

مسابقه ی نهایی با شرکت ۶۴ تیم از برحسته ترین دانشگاه های دنیا در تاریخ ۱۶ تا ۲۳ اسفند ۷۹ شهر ونکوور کانادا برگزار شد. متأسفانه با این که تیم فردوسی مشهد به موقع به شرق کانادا رسید، ولی نتوانست در روز مسابقه خود را به ونکوور برساند، ولی تیم دانشگاه صنعتی شریف از دو روز قبل در محل مسابقه حاضر بود. در روز مسابقه ۹ مسئله برای حل به تیم ها داده شد. تیم دانشگاه صنعتی شریف در ۲ ساعت اول تنها موفق به حل یک مسئله شد و در مرتبه ی پایین ۲۰ قرار داشت. تیم های اول ۳ مسئله حل کرده بودند. ولی با گذشت زمان، این تیم توانست در میان نابوری شرکت کنندگان بسیاری از تیم های صاحب نام را پشت سر بگذارد و در پایان ۵ ساعت، با حل ۵ مسئله موفق به اخذ مدال نقره و کسب رتبه ی ۹ام در جهان و دوم در آسیا شد.

تیم سنت پیترزبورگ از روسیه برای دومین سال پیاپی با حل ۶ مسئله قهرمان جهان شد و پس از آن تیم‌های دانشگاه‌های ویرجینیاتک از آمریکا، مؤسسه‌ی سنت پیترزبرگ روسیه، و دانشگاه واترلو (قهرمان سال ۱۹۹۸) با حل ۶ مسئله مدال طلا دریافت کردند. تیم‌هایی که مدال نقره دریافت کردند عبارت بودند از: دانشگاه Ulm از آلمان، دانشگاه ورشو از لهستان، ام‌آی‌تی از آمریکا، سنول از کره، صنعتی شریف و سپس دانشگاه هاروارد از آمریکا.

این اولین شرکت موفق یک از تیم ایران در این مسابقه‌ی مهم بین‌المللی بود و ناآشنا بودن به جزئیات جریان مسابقه، اضطراب ناشی از آن و کار با محیط جدید کامپیوتری قطعاً در رتبه‌ی تیم تأثیر داشت، به طوری که آقای دکتر پوچر، مسئول مسابقات، می‌گفت امکان اخذ رتبه‌ی یک رقمی در سال‌های اول شرکت بسیار بسیار مشکل است و ایشان و دیگران کسب این مقام را به تیم تبریک می‌گفتند. اشاره به تعدادی از تیم‌هایی که بعد از تیم ایران قرار گرفتند، اهمیت این رتبه را دوچندان می‌کند: دانشگاه‌های هاروارد، کارنگی ملون، کل‌تک، استنفورد، برکلی، تورنتو، و ... که جزء بهترین دانشگاه‌های جهان در رشته‌ی کامپیوتر هستند. برخی از این دانشگاه‌ها تجربه‌ی چندین سال شرکت در این مسابقات را دارند و برای مسابقه‌ی نهایی بیش از ۶ ماه به طور مداوم تمرین می‌کنند. مسابقه‌ی جهانی را حداقل ۱۰۰۰ دانشگاه (که در مسابقه‌ی منطقه‌ای شرکت کرده بودند) از سراسر دنیا به صورت لحظه‌ای از طریق اینترنت دنبال می‌کردند و مسلماً در پایان مسابقه دانشگاه جدیدالورد «صنعتی شریف» از کشور ایران دیگر یک نام نا آشنا نبود.

به امید موفقیت روزافزون